

Öngyilkos merénylő, szájában rózsával

A limáni Macchiato kávézó-étteremben szürcsölöm hűtött, frissen facsart vitaminoxot (déli gyümölcsök plusz cékla), elbambulva vagy merengve, nézőpont kérdése, amikor egy fehér sípulóverben feszítő farkasember jön oda az asztalomhoz azzal, hogy: bocsánat, leülhetek?

Megrázom a fejem, lemerültem mára, és egyedül szeretnék maradni a gondolataimmal, mire a szőrmók alak mégis mellém ül. Ez valami lelki beteg, fut át az rajtam, ám ma nincs kedvem Teréz Anyát játszani.

Rászólok, hogy tűnjön el, vagy szólok a személyzetnek, hátha kidobják. Az idegen erre fojtott hangon megjegyzi: ha szólsz, nagyon, nagyon megbánod. Súlyomtekintettel nézek rá: mi az, fenyegetsz? Erre kissé fölemeli a sípulcsiját. Van mit néznie. Egy pillanatra láthatóvá válnak a testére ragasztott plasztik robbanóanyag csomagocskák. Szóval ez az ábra. Öngyilkos merénylő. Itt, Újvidéken. És kékszemű, gesztenyebarna hajú, porcelánfehér bőrű (már ahol nem borítja a szőr), ami ellentmond a banálisan rasszista merénylőképnek. Persze előbb is kapcsolhattam volna: sífelső augusztus elején.

Kérek tőle egy cigarettát. Ad. Rágyújtok, kifújom a füstöt, és körbetekintve félhangosan állapítom meg: túrhető ízlésed van. Ide jár a rég nem létező középosztály, illetve aki a tagjának mímeli magát. Azt is látom rajtad, hogy európai vagy. Miért? A farkasember ennyit mond: sokat kérdezel. Ismét kifújom a füstöt: talán jogom van tudni, ha már veled együtt robbanok fel, nem? Valamint azt is, miért ültél éppen az én asztalomhoz. Egész sereg üres asztal van, és rakásnyi magányos ember ücsörög itt. Miért pont én?

A Werwolf erre elmosolyodik, pontosabban enyhén vicsorít: már legalább ötven perce ülsz itt, én pedig értek a testbeszédhez. Piszkosul magányos vagy, és félsz. Tengernyi dologtól. Továbbá kellően nyitott vagy elég sok újdonságra, ami másokból iszonyt vagy gyűlöletet váltana ki. És van valami feloldhatatlan, belülről gerjesztett kirekesztettség-érzésed, amit igyekszel elnyomni, ami viszont bizonytalanságban csapódik le. Ennyi elég? Szóval tudom, hogy nem fogsz sehová sem futni előlem, már akkor tudtam, amikor melléd ültem.

Legnagyobb meglepetésemre valóban cool maradok, noha azt várnám magamtól, hogy ilyen helyzetben visítsak, mint egy frusztrált malac. Oké, mondom, kérek még egy cigarettát. Egyébként hogy hívnak? Milosznak, válaszol a farkasember, meggyújtva a dohányrudacsját. Persze nem ez a valódi nevem. A valódit ki sem tudnád mondani, más közegből dobtak be ebbe a

városba még tízévesen, hogy felvegyem a szokásaitokat, megtanuljam a nyelvet, estébé, estébé. Végül is a farkasemberek Újvidéken hozzátartoznak a városképhez. Úgyhogy simán elvegyültem. Más, komolyabb feladatokra képeztek ki, de aztán történt velem valami, és selejtté váltam. Erről nem tudok beszélni. Magam kértem végül ezt a melót, hogy legalább a halálommal hozzájáruljak az ügyhöz. És most itt vagyok. Ennyi.

Aha, szóval valami ideológiaőrült. Mindegy. Csak lazán.

Kérek még egy cigarettát. Ha ennyit szívsz, miért nem vettél magadnak, kérdi. Mert COPD-m van, és nem lenne szabad egyáltalán rágyújtanom, válaszolom. De most egyszerre minden mindegy lett. Hidd el, sóvárogtam egy ilyen pillanattért. És ki akarom élvezni az utolsó perceimet. Hívom a pincért, kérek két Bourbon rosét, hozzá két kaviárral meghintett ráksalátát füstölt lazaccal. Aztán, immár a negyedik cigarettát szívva, egyszer csak beugrik, így a merénylő felé fordulok: bocs, oké, nem megyek bele a miértekbe, de megtennél nekem egy szívességet? Ha már mellém ültél.

Itt a környéken van egy bolt, szólok a pincérnek, aki némi készpénzért cserébe elszalad, és megveszi, amit kérek. Egy szál vörös rózsát, úgy, hogy rajta hagyják a töviseket is. Arra kérlek, mikor felrobbantod magad, előtte vedd a szádba a szál rózsát, és harapj rá. Ha érzed a tulajdon véred ízét, utána már kivégezhetsz mindannyinkat. A vérfarkas kissé süketül néz rám, de komoly maradok. Hogy legyen valami esztétikája is ennek az egésznek, teszem hozzá ugyanolyan komolyan. Vállalod, Milosh? A szőrös alak a másodperc törtrészéig gondolkozik, azután bólint. Oké, fasza gyerek vagy.

Intek a pincérnek, pár percen belül már landol az asztalunkon a kaja, az italok és a hamutálca képezte szentháromságot ékesítve a bíborvörös virággal. Szinte rügyezik. Ezt szeretem ebben a növényben, morfondírozom. Valami illékony, de baromira örök és mély érzéseket kiváltó aurája van, valami kimondhatatlan, lágy, selymes, ugyanakkor gyilkolni képes, bonyolult, sokrétű szimbólumesszencia. Rózsák és vér. Rózsák és vér. Rosa Mystica, vazze.

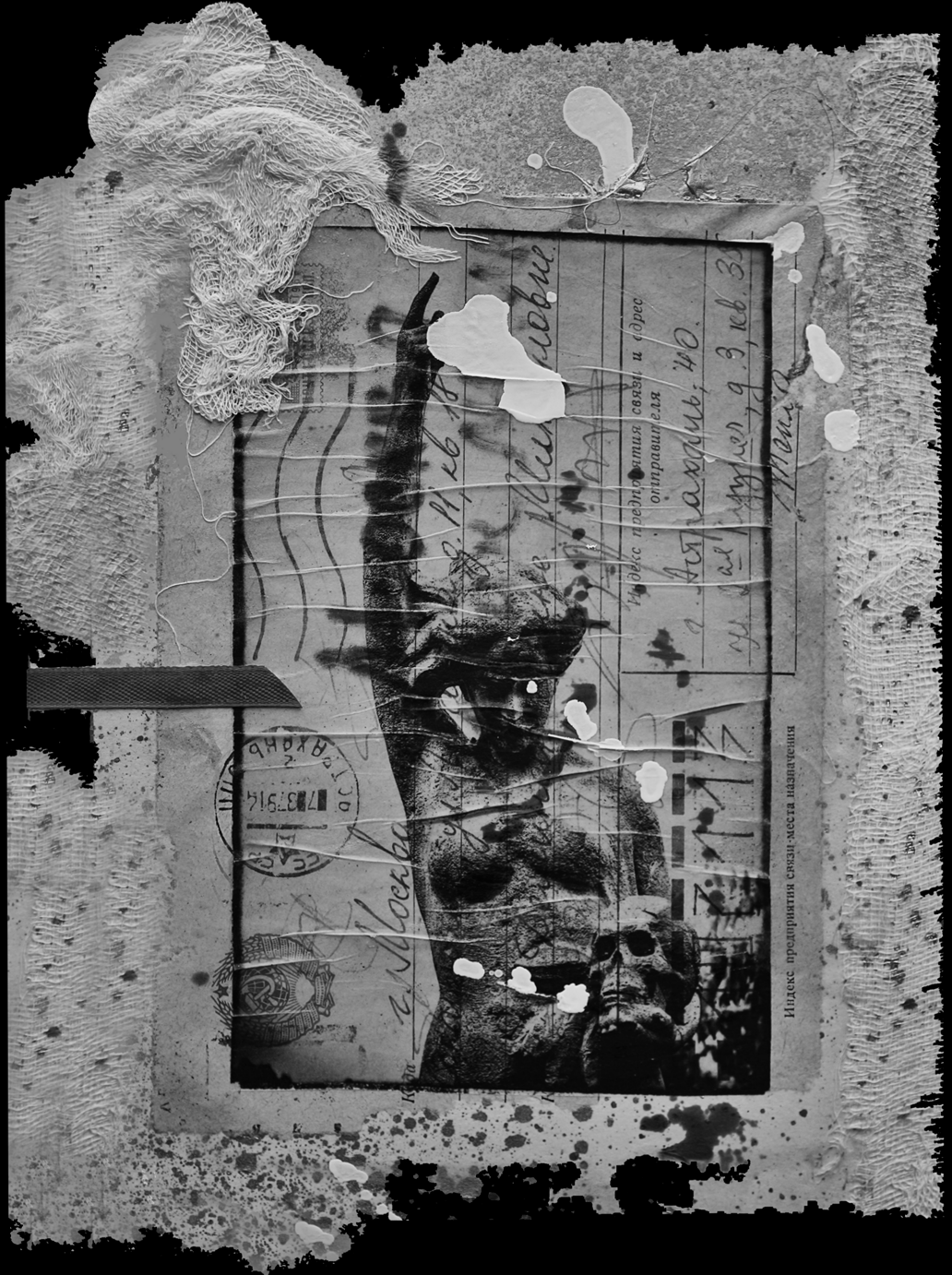
Így már mindjárt más.

Lehunyam a szemem, és odaszólok neki: most már várom a pillanatot, amikor légneművé válok. A Werwolf nem mozdul. Mi van, nem mered? Összeszűkül a szeme a dühtől: téged megkíméllek, csak egyet kérek cserébe. Örökre őrizd meg magadban az arcom. A hangom. A hangszínem. A mozgulataim összességét. Most pedig hordd el magad, míg meg nem gondoltam magam. Hívj egy taxit, és szökj innen minél messzebbre. Na, tűnés! Elég világos voltam? Huszonöt perc múlva végem.

Tárcsázom a mobilomon a kedvenc taxiállomásomat, és szó nélkül, hátra sem nézve faképnél hagyom a merénylőt. A taxiba ülve, a maszkot feltéve annyit mondok: minél messzebbre innen.

Már valahol a Péterváradon tépünk, mikor ismét odaszólok, hogy bocsánat, meggondoltam magam, valamit otffelejtettem, vigyen vissza. A sofőrnek egy arcizma sem rándul, megfordul, és visszavisz. Fizetek és kiszállok, aztán

berohanok a közeli virágüzletbe, kérek még egy szál vörös rózsát, szintén tövisekkel, majd ránézek az időkijelzőmre, és kapcsolok, hogy még három percem van, ismét benyitok a kávézó-étterembe, leülök a lépcsőkre, az egyik tuskével felsebzem az ujjbegyem, megnyalom, és ahogy megízlelem a tulajdon vérem, elmosolyodva lehunyom a szemem, és hosszú, hosszú idő után úgy érzem, korlátlanul, parttalanul szabad vagyok, és tökéletesen, makulátlanul, szeplőtelenül boldog. Hullámok – suttogom –, ezek azok a hullámok, Mr. Dalloway.

С. ПЕТЕРБУРГ
1733914
17

Илькек предпринятия связи и адрес
отправил для
А. А. Ахмедов, 40.
ул. Мухоморова, д. 3, кв. 31
Минск

Илькек предпринятия связи-места назначения